

[Gert Petersen.]

Jeg vil gentage, hvad vi sagde ved første behandling, at regeringens beskæftigelsesplan indeholder for lidt beskæftigelse. Vi har undervejs fået at vide, at man bevidst havde udeladt boligbyggeriet som beskæftigelsesfremmende faktor. En forøgelse af boligbyggeriet op til de 40.000 lejligheder, som ellers er aftalt i boligforliget, ville give ca. 20.000 nye arbejdspladser ud over de 40.000, regeringen havde foreslået. Man har udeladt dette af hensyn til valutabalancen, siger man. Det ville give en belastning af valutabalancen på ca. 1/2 mia kr. Vi kan ikke se, at det er et afgørende argument for at give afkald på ca. 20.000 nye arbejdspladser i den situation, vi befinder os i. Vi mener også, at hvad den offentlige sektor angår, så er regeringsplanen alt for tilbageholdende. Der er de 5.000 pædagoger, som uretmæssigt blev afskediget, uden at staten sparede noget ved det; de burde naturligvis genansættes.

Hvad de borgerlige forslag angår, så henviser jeg til den karakteristisk, jeg gav ved førstebehandling, de er helt urimelige. Men jeg vil nok sige, at når vi nu står her ved midtvejsforhandlingen, og man hører om de drøftelser og forhandlinger, som har fundet sted, og hører hr. Auken beklage sig over, at de borgerlige har søgt at lægge 1 1/2 mia kr. yderligere i erhvervstilskudsforanstaltninger oven i de udgifter, der lå – og de borgerlige partier begrunder det vel med, at det skulle fremme beskæftigelsen – så spørger man sig selv, hvorfor i alverdens riger og lande socialdemokratiet og regeringen ikke har kæmpet for at få lagt 1 1/2 mia kr. oven i den nuværende beskæftigelsesplan, men sådan at det virkelig fremmede beskæftigelsen, og her peger jeg især på boligbyggeriet og den offentlige sektor. Jeg synes, det havde været et betydelig smukkere billede, der var blevet tegnet, hvis det var det, konflikterne i forhandlingerne havde drejet sig om.

Men konflikterne i forhandlingerne har jo drejet sig om noget helt andet, nemlig at man har givet efter for de borgerlige partier, og at de borgerlige partiers appetit er vokset, mens de lækre retter blev serveret på bordet for dem, og nu er det muligt, at man til sidst fra socialdemokratiets side ikke har flere lækre retter at diske op med. Det skal jeg kun være tilfreds med, men jeg skal indrømme, at jeg er lidt bange for, at der i sidste øjeblik alligevel kommer en linse eller to over til den borgerlige side. Så bliver de glade og tilfredse, og så slut-

ter man et forlig, som ikke vil gavne beskæftigelsen synderligt, sandsynligvis heller ikke valutabalancen, men som vil forgylde forskellige dele af erhvervslivet. Jeg håber ikke, at det går sådan, men jeg skal indrømme, at jeg er betænkelig ved udviklingen, som den er foregået.

Jeg synes som sagt, at billedet havde været anderledes, hvis vi nu havde været i den situation at måtte konstatere, at der ikke kunne sluttes noget forlig, fordi socialdemokratiet havde krævet mere beskæftigelse end de 40.000, havde krævet op til 60.000-70.000 nye arbejdspladser, hvilket påviseligt endda relativt nemt kan lade sig gøre ved at inddrage boligbyggeriet i beskæftigelsesplanen.

I stedet har vi oplevet på finansieringssiden, at de positive elementer, der var i regeringens oprindelige udkast fra den 28. juli, blev taget ud, inden vi kom i folketinget. Det drejer sig om særskatten på store indkomster, om en løbende afgift på jord og fast ejendom, og om råenergiavgiften. Det var finansieringskilder, som socialistisk folkeparti var meget villige til at forhandle om, selv om udformningen naturligvis måtte forhandles og ikke bare kunne accepteres, som den var lagt på bordet fra regeringens side.

Så blev der lagt en ny variant frem, hvor disse tre ting var erstattet med en momsforhøjelse på op til 18 pct., som givetvis vil ramme beskæftigelsen hårdere end de andre former for finanspolitisk indgreb, som man havde foreslået.

Man havde vel håbet, at de borgerlige partier så ville udvise en tilsvarende imødekommenhed. Ja men hr. statsminister, det har de borgerlige partier ikke. Derfor synes jeg, at det rigtigste af statsministeren og regeringen ville være at tilbagekalde den imødekommenhed, man hidtil har vist fra socialdemokratiets og regeringens side over for hr. Poul Schlüter, over for hr. Poul Hartling, og lægge de oprindelige forslag fra den 28. juli på bordet. Og lad os så se i en sidste runde, om ikke der kan skabes et flertal om disse forslag, ikke i deres nøjagtige udformning, men ud fra dem som principper. Det tror jeg ville være mere til gavn for beskæftigelsen, mere til gavn for bekæmpelse af underskuddet på betalingsbalancen end de taktiske natmanøvrer, som man har udfoldet her på det sidste.

Jeg vil godt sige til sidst, at socialistisk folkeparti er indstillet på at dække de beskæf-